

[Langkilde.]

de eksisterende, lidt forældet udformede bestemmelser i straffeloven samles i én bestemmelse i denne lov.

Den tendens, der har været til at splitte straffeloven op og overføre visse straffebestemmelser til særlovgivningen, kan man vel nok af systematiske grunde beklage en smule, men større praktisk betydning har det vel, at disse sager gøres til politisager og altså behandles uden medvirken af domsmænd, uagtet der jo kan idømmes straf af fængsel op til 2 år. Vi har imidlertid ikke fra vor side noget imod, når den højtærede minister anser det forsvarligt også af principielle grunde, at gøre dette.

Sluttelig en principiel bemærkning om det lovgivningstekniske. Det foreliggende lovforslag henviser i indledningen kun til hovedloven af 4. juni 1947, medens ændringslovene af 1949, 1954, 1959 og 1960 ikke nævnes i teksten eller i bemærkningerne. Det skyldes formentlig et ønske om at lette eller undgå en belastning af teksten med disse mange henvisninger, og det er jo et prisværdigt ønske. Men i det foreliggende tilfælde har denne prisværdige bestræbelse ført til, at loven har fået en større utilgængelighed for en læg læser. Ændringsforslaget medfører jo f. eks. bortfald af bestemmelsen i § 21, stk. 2, 4. pkt. Denne bestemmelse fandtes ikke i 1947-loven, og det antydes intet sted i lovforslaget, i bemærkningerne eller i den højtærede ministers fremsættelsestale, hvornår denne bestemmelse er kommet ind i loven. Dette problem kan kun løses ved hjælp af Topsøe-Jensens lovregister, og det er jo ikke allemandseje rundt omkring som Højskolesangbogen og Holmblads billedbibel. Det vil jo faktisk sige, at den jævne mand ikke med det foreliggende lovforslag kan finde ud af, hvad der egentlig er gældende ret. Jeg synes alligevel, det er lidt beklageligt, at en måske i og for sig prisværdig bestræbelse for at forenkle har ført til større mangel på mulighed for at trænge ind i, hvad der er gældende ret.

Med disse bemærkninger skal jeg i øvrigt anbefale, at lovforslaget fremmes.

Grethe Philip: Da mit partis ordfører, det ærede medlem fru Else-Merete Ross, er forhindret i at være til stede, skal jeg på

hendes vegne fremsætte nogle få bemærkning til lovforslaget.

Under behandlingen i 1947 af loven til bekæmpelse af kønssygdomme blev der talt om den betydning, det har at give befolkningen tilstrækkelig oplysning om kønssygdomme. Ved de senere behandlinger og revisioner af loven har dette spørgsmål ikke været nævnt, muligvis fordi antallet af personer med kønssygdomme er gået betydeligt ned. Nu viser der sig igen en stigning, som især falder på de unge aldersgrupper. Jeg ville derfor være glad for i et udvalg at få lejlighed til nærmere at drøfte, om der gives befolkningen tilstrækkelig oplysning om de farer, som disse sygdomme medfører for dem selv og andre. I det radikale venstre mener vi, at det ikke vil være forsvarligt at lempe lovens regler, og vi kan derfor tilslutte os, at en revision af hele loven udskydes i 5 år.

På det radikale venstres vegne kan jeg tilsige en hurtig og velvillig behandling i udvalget.

Poul Dam: Der er ingen tvivl om, at det er nødvendigt, at denne lov forlænges, og også forlænges uden lempelser i forhold til de foranstaltninger, vi gennemførte i 1947, og som siden har fungeret til nogen nytte.

Det er et interessant og på mange måder ubehageligt forhold, at vi i de senere år har haft en tydelig stigning i antallet af tilfælde, og det er vel egentlig så barokt, at det hænger sammen med, at man en overgang havde en væsentlig forbedret behandling af kønssygdomme. Oplysningen byggede tidligere meget stærkt på et skrækmoment, og jeg tror, at dette skrækmoment er forsvundet fra folks bevidsthed, idet man i stedet har fået et kraftigt indtryk af — hvad der har stået i aviserne nogle gange — at der nu er fundet så udmærkede behandlingsmåder. Smitterisikoen bliver ganske givet taget meget mindre alvorligt nu end tidligere. Mange har f. eks. troet, at gonorré var en sygdom, som man meget let kunne blive helbredt for, og jeg tror, at denne så udbredte uvidenhed er væsentlig for den stigning, der er sket i de senere år.

Det er ikke i tilstrækkelig grad blevet kendt, at der er fremkommet, eller i hvert fald med større hyppighed optræder, resistente stammer af gonorrébakterier. Et